నొక్కుల జుత్తు

వసుంధర

"భాస్కర్రావు గారిల్లిదేనాండీ?" అన్నాడతను.

భాస్కర్రావు అతడివంక పరీక్షగా చూశాడు. అతడికి పాతికేళ్ళుంటాయి. మనిషి ఆకర్షణీయంగా వున్నాడు. ముఖ్యంగా నొక్కుల జుత్తు అతడి ముఖానికి బాగా అందాన్నిచ్చింది. అలాంటి జుత్తు అంటే భాస్కర్రావుకు బాగా యిష్టం.

"నేనే భాస్కర్రావును —" అన్నాడు భాస్కర్రావు.

"హమ్మయ్య—చాలా కష్టపడాలా మోననుకున్నాను. ఇల్లు సులభంగా నే దొరికింది-" అన్నాడతను నిట్టూర్చుతూ.

"నువ్వెవరో నాకు తెలియదు—" అన్నాడు భాస్కర్రావు.

"నా పేరు రాజారావండి—" అన్నాడతను.

"ఇప్పటికి పేరు మాత్రం తెలిసింది—" అన్నాడు భాస్కర్రావు.

4

"నన్ను సంతోషరావుగారు పంపారండి!"

ఉలిక్కిపడ్డాడు భాస్కర్రావు. అయ్యో—అతడికి నొక్కుల జుత్తు లేకుండా వుంటే బాగుండునే అని అప్రయత్నంగా అతననుకున్నాడు.

"అలాగా—ఉత్తరమేదైనా ఇచ్చారా?" అన్నాడు భాస్కర్రావు. రాజారావు తన భుజానికి వ్రేలాడుతున్న సంచీలోంచి ఓ కవరుతీసి భాస్కర్రావుకి అందించాడు.

భాస్కర్రావు కవరు చించాడు. అందులో పదివేల రూపాయలకు ఒక డ్రాఫ్టు వుంది. అది తీసి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. డ్రాఫ్టుకాక వేరే కాగితం ఒకటి వుంది. అందులో తేదీకానీ, సంతకం కానీ ఏమీ లేకుండా ఒకే ఒక వాక్యం వుంది. అది చదువుకుని మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. భాస్కర్రావు ఉత్తరంలోని వాక్యాన్ని మరోసారి మననం చేసుకున్నాడు.

అతనే ఇతను!

ఇదీ ఆ ఉత్తరంలోని వాక్యం! భాస్కర్రావు మరొక్కసారి రాజారావుని పరీక్షగా చూసి—"నీకు నొక్కులజుత్తు లేకుండా ఉంటే ఎంత బాగుండేది?" అని అతడికి వినబడేలాగునే అన్నాడు.

"కానీ అది నా ముఖానికి అందాన్నిచ్చిందని అంతా అంటారు—" అన్నాడు రాజారావు ఆశ్చర్యపడుతూ.

"అందుకే మరి!" అనుకున్నాడు భాస్కర్రావు. అతడి మనసులో మాత్రం ఉత్తరంలోని వాక్యం మెదుల్తూనే వుంది.

"అతనే ఇతను!"

2

"నాకు మనస్కరించడంలేదు—" అన్నాడు భాస్కరరావు.

"అయితే ఏం చేస్తామంటారు?" అంది జమున.

"సంతోషరావుగారు తన నెందుకు పంపారో ఆ అమాయకుడికి తెలియదు. అతడి నొక్కుల జుత్తు చూస్తూంటే నాకేమీ చేయాలనిపించడంలేదు. అయితే సంతోషరావు డ్రాఫ్టు కూడా పంపేశాడు. డ్రాఫ్టు వెనక్కు పంపేయనా అని ఆలోచిస్తున్నాను—" అన్నాడు భాస్కరరావు.

"అందువల్ల ప్రమాదమేమో ఆలోచించండి—" అంది జమున.

సంతోషరావు అప్పగించిన పని కాదనడం ప్రమాదమేనని భాస్కరరావుకు తెలుసు. అయితే పదిహేనేళ్ళ క్రితం భాస్కరరావు తమ్ముడు కారు యాక్సిడెంటులో మరణించాడు. అప్పుడతడి వయస్సు పాతికేళ్ళు. అతడిది అందమైన నొక్కులజుత్తు. తమ్ముడంటే భాస్కరరావుకు బాగా ఇష్టం. అతడు చనిపోయిన రోజునుంచీ నొక్కుల జుత్తువారెవరు కనిపించినా భాస్కరరావుకు తమ్ముడే గుర్తుకు వస్తూంటాడు. అలాంటివారికి అపకారం చేయడం అతడికిష్టముండదు. కానీ ఇప్పుడు తప్పేలా లేదు. తానొక మనిషిని చంపవలసి ఉన్నదనీ త్వరలోనే అతడిని భాస్కరరావు వద్దకు పంపుతాననీ సంతోషరావు భాస్కరరావుకు చెప్పాడు. ప్రతిఫలంగా పదివేలిస్తానని కూడా ఆయన చెప్పాడు. ఇప్పుడు అతనే ఇతనని చీటీ పంపాడు. తానిప్పుడు రాజారావును చంపాలి. అందులోనూ అతడు వెతుక్కుంటూ వచ్చాడు చావడం కోసం.

"ప్రమాదమైనా సరే-అతడిని చంపలేను—" అన్నాడు భాస్కర్రావు.

జమున భర్త కళ్ళలోకి జాలిగా చూసింది. అతడి బాధను తాను అర్థం చేసుకోగలదు. కానీ రాజారావును చంపకపోవడంవల్ల కలిగే ప్రమాదం ఇంతా అంతా కాదు. భాస్కర్రావు ప్రాణాలకే ప్రమాదం.

సంతోషరావు గురించి జమునకు బాగా తెలుసును. ఆయన పనుపున వచ్చి తను భాస్కర్రావును వలలో వేసుకున్నదామె. ఆమె కారణంగా అతడు సంతోషరావు అనుచరుడు అయ్యాడు.

భాస్కర్రావు దుర్మార్గుడు కాడు. కానీ అతడిలో ఒక మనిషిపట్ల ద్వేషం రగులుకున్నదంటే హత్యలు అవలీలగా చేయగలడు. అతడిలోని బలహీనతను ఎలా కనిపెట్టాడో సంతోషరావు కనిపెట్టాడు. అతడిపై జమునను ప్రయోగించాడు. భాస్కర్రావును-రెచ్చగొట్టడం జమున అభ్యసించింది. హత్య చేసేటప్పుడు భాస్కర్రావు చాలా తెలివిగా వ్యవహరిస్తాడు. అతడి బుర్రలో ఎన్నో పథకాలున్నాయి. అవి ఆవేశంలోనే బయటకు వస్తాయి. అతడు చేసే ప్రతి హత్యనూ సంతోషరావు కూడా రహస్యంగా వుంచడానికి శ్రమపడేవాడు.

మూడు నాలుగు హత్యలు చేసి తప్పించుకున్నాక భాస్కర్రావు రాటుదేలాడు. జమున ప్రోద్బలం అవసరం లేకుండానే సంతోషరావు దగ్గర్నుంచి డబ్బు తీసుకుని హత్యలు చేయడం అలవర్చుకున్నాడు.

చాలాకాలం తర్వాత ఇన్నాళ్ళకు భాస్కర్రావు మనసు హత్యలకు వ్యతిరేకంగా పనిచేస్తోంది. అందుకు కారణం రాజారావు నొక్కుల జుత్తు!

"అతడిని చంపకపోతే—మీరు చస్తారు—" అంది జమున.

"సంతోషరావు అంత సులభంగా నన్ను వదులు తుంటాడని అనుకోను—" అన్నాడు భాస్కర్రావు నమ్మకంగా.

"సంతోషరావితణ్ని ఎందుకు చంపించాలనుకున్నాడో ఏమో—అంతా దానిమీద ఆధారపడి ఉంటుంది—" అంది జమున సాలోచనగా.

"మంచి పాయింటే చెప్పావు. అసలు రాజారావేం తప్పుచేశాడో కనుక్కొని వస్తాను. -సంతోషరావుని విషయం కనుక్కొని వస్తాను-" అన్నాడు భాస్కర్రావు. అతడి గొంతులో దృఢ నిశ్చయం ధ్వనిస్తోంది.

"అలా వెళ్ళడాన్ని సంతోషరావు హర్షిస్తా డంటారా?" అంది జమున అనుమానంగా.

"చూడు జమునా! ప్రభుత్వానికి ఉరితీసేవాడొక డుంటాడు. వాడిని హేంగ్‌మన్ అంటారు. ఈ దేశంలో హత్యచేసే అధికారం ఆ హేంగ్‌మన్‌కొక్కడికే వుంది. ఏదో ఒకరోజున నేనూ ఆ హేంగ్‌మన్ వద్దకు వెళ్ళ వలసి ఉంటుంది. సంతోషరావుకోసం అలాంటి నేరాలు చేస్తున్నాను నేను. అతడికి హేంగ్‌మన్‌గా పని చేస్తున్నాను. పనిచేస్తూ ప్రతిఫలం తీసుకుంటున్నాను. అతడికి నేనెందుకు భయపడాలి? నాకూ ఒక మనసుంది. ఆ మనసు గురించి అప్పుడప్పుడైనా ఆయనకూ తెలియాలి కదా! రాజారావును చంపడం నావల్ల ఎందుకవదో ఆయనకు వివరిస్తాను. రాజారావును చంపవలసిన అవసర మేమిటో ఆయన నాకు చెబుతాడు. ఎవరి పాయింటు బలంగా వుంటే వాళ్ళమాట నెగ్గుతుంది!" అన్నాడతను

గంభీరంగా.

"అయితే రాజారావును కొన్నాళ్ళపాటు మనింట్లో ఉంచుకోవాలంటారా?" అంది జమున.

"నేను తిరిగి వచ్చేదాకా అతడు మనింట్లోనే ఉంటాడు. నేనెక్కడికి వెడుతున్నానో, ఎందుకు వెడుతున్నానో, అతడికి తెలియకూడదు—" అన్నాడు భాస్కర్రావు.

"సరే—అతడికిప్పుడే ఈ విషయం చెబుదాం—" అంటూ లేచింది జమున. భార్యాభర్తలిద్దరూ అతడు పడుకుని ఉన్న గదిలోనికి వచ్చారు. అయితే అతడు మెలకువగా లేడు. ఆదమరచి గుండెలపైన చేయివేసుకుని హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. తనను చంపాలా, వద్దా అన్న విషయమై ఒక పెద్ద చర్చ జరిగిన విషయం అతడికి తెలిసివుంటే అతడలా ఆదమరిచి నిద్రపోగలిగేవాడా?

జమున అతడివంక అదోలా చూసింది.

3

"ఈ యింట్లో మూడు రోజులుండాలా?" అనుకున్నాడు రాజారావు విసుగ్గా.

ఆ యింట్లో ప్రస్తుతం ఉన్నది ఒకే ఒక్క మనిషి— జమున! ఆమె వయసు నలభైలో ఉంటుంది. చూపులు తనవంక ప్రసన్నంగా ఉండవు. ఇంట్లో పుస్తకాలేమీ లేవు. ఊళ్ళో తిరుగుదామంటే తనకీ ఊరు కొత్త. స్నేహితులెవ్వరూ లేరు. వూళ్లో చూడ్డానికి విశేషాలు లేవు. ఊరికంటే ఇల్లే బాగుంటుంది. వూరితో పోలిస్తే బాగుంటుందేమో కానీ లేకపోతే ఇల్లూ బాగుండదు.

ఏం చేయాలా అని మథనపడుతున్నాడు రాజారావు. అయితే భాస్కర్రావు వచ్చేవరకూ తానిక్కడ ఉండక

తప్పను. మూడురోజుల్లో తప్పక రాగలనని అతనన్నాడు.

ఊళ్ళో ఒకే ఒక్క సినిమా థియేటరు ఉంది. అందులో మహా దరిద్రపు సినిమా ఆడుతోంది. పోనీ దానికే వెడదామా అని అతడి మనసు తూగిసలాడు తూండగా జమున అతడివద్దకు వచ్చి—"నేను బయటకు వెడుతున్నాను. రెండు గంటల్లో వచ్చేస్తాను. అంతవరకూ ఇంట్లో వుండగలవా?" అనడిగింది.

తనూ బయటకుపోదామా అనుకున్నాడు రాజారావు. అయితే జమున లేకపోతే యింట్లో బాగానే ఉంటుం దేమోనని అతడికి స్ఫురించింది. జమున లేకుండా ఆ యింట్లో ఉంటే ఎలాగుంటుందో చూడాలని కూడా అతడికి అనిపించింది. అందుకే ఒంటరిగా ఇంట్లో ఉండ డానికి సిద్ధపడ్డాడు.

జమున వెళ్ళిపోయింది. రాజారావు తలుపులు వేసుకుని మంచంమీద పడుకుని భావి జీవితం గురించి ఆలోచి స్తున్నాడు. తిరిగిరాగానే సంతోషరావు తనకు మంచి ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానన్నాడు. నెలకు పన్నెండువందలు జీతం. దాంతో తన జాతకమే మారిపోతుంది.

భావి జీవితం గురించి ఆలోచిస్తూంటే గతం కూడా గుర్తొచ్చిందతడికి. భావి జీవితానికి మించి తియ్యగా ఉన్న ఆ గతం గురించి అత డెక్కువగా ఆలోచించే లోగానే వీధి తలుపు తట్టిన చప్పుడయింది.

"అప్పుడే వచ్చేసిందీ?" అనుకున్నాడతను. ఆమెలో ఏం విశేషముందోగానీ ఇంట్లో తనుండగా తనకు మంచి ఆలోచనలు కూడా రావడంలేదు. నిద్రపట్టడమే ఒక పెద్ద విశేషం!

రాజారావు లైటు మాసుకున్నాడు. జమున వెళ్ళి

అరగంట దాటింది-అంతే! అతను విసుక్కుంటూనే వెళ్ళి తలుపులు తీశాడు.

గుమ్మం దగ్గర మెరుపు మెరిసింది.

పదహారేళ్ళ అందమైన యువతి మందహాసం చేస్తూ నిలబడి ఉన్నదక్కడ. ఆమెను చూస్తూనే తెల్లబోయాడు రాజారావు.

"ఎవరు నువ్వు?" అందా యువతి ఆశ్చర్యంగా.

"నా పేరు రాజారావు—" అన్నాడతను.

"ఇప్పటికి పేరుమాత్రం తెలిసింది—" అన్నదామె.

"భాస్కరరావుగారూ ఇలాగే అన్నారు. నువ్వా యనకు దగ్గర బంధువై వుండాలి—" అన్నాడు రాజారావు.

"దగ్గర బంధువేమిటి? ఆయన మా నాన్నగారు—" అందామె.

"బావ్ రే!" అనుకున్నాడు రాజారావు. ఇప్పుడతను తలుపు తీయడంలో తను ఎంత ఆలస్యం చేశానా అని మథనపడిపోతున్నాడు.

"నువ్వెవరో చెప్పలేదు—" అందామె.

రాజారావు క్లుప్తంగా తన గురించి చెప్పి—"నువ్వు నీ పేరు చెప్పలేదు—" అన్నాడు.

"నా పేరు రాధామణి. నాన్నగారి స్నేహితుడొకాయన ఊరికి వెడితే వాళ్ళింట్లో సాయం పడుకుందుకు వెళ్ళాను. నాన్నగారూరికి వెళ్ళారని ఇప్పుడే అమ్మ వచ్చి చెప్పింది. అందుకని ఇంటికి వచ్చాను—" అందామె.

ఇద్దరూ కాసేపు కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. జమున వెంటనే రాకపోతే బాగుండునని రాజారావు అనుకున్నాడు. అతడి కోరిక తీరుస్తూ జమున చాలా ఆలస్యం

చేసింది. దాంతో అతడికామెపై ఉన్న దురభిప్రాయా లన్నీ పోయాయి. రాధామణి సమక్షంలో ఎంతసేపైనా మైము తెలియడంలేదు.

ఇద్దరూ చదువుల గురించీ, కాలేజీల గురించీ, సినిమాల గురించీ చర్చలు జరిపారు. చర్చలంటే పెద్ద విశేషమేమీ లేదు. రాధామణి ఏమి చెబితే అది అవునవేవాడు రాజారావు. రాధామణివంటి అందమైన చలాకీ యువతిని కన్న కారణంగా జమున చాలా గొప్ప స్త్రీ అని అతడు భావించదలిచాడు.

ఉదయం పదకొండింటికి ఇల్లు వదిలిన జమున సాయంత్రం నాలుగింటికి తిరిగివచ్చింది. ఆ క్షణంలో రాజారావుకు జమున ఓ అపురూప యువతిగా గోచరించింది.

4

"నీకు బోత్తిగా కాలక్షేపం అవుతున్నట్లు లేదు. మీరిద్దరూ పేకాటుకుంటూ కూర్చోండి. నేను వంట చేస్తాను—" అంది జమున.

అప్పటికి సాయంత్రం అయిదయింది. టిఫీను, కాఫీలు పూర్తయ్యాయి. జమున ఈ మాటలనడం రాజారావుకు ఆమెపై మరింత గౌరవాన్ని పెంచింది. ఇద్దరూ పేకాట మొదలెట్టారు.

"నా కంపెనీ మీకు బోరుగా లేదుకదా!" అన్నాడు రాజారావు.

"ఎందుకని?" అంది రాధామణి.

"ఊరికే అడిగాను—" అన్నాడు రాజారావు.

"నా మాట కాదనని వాళ్ళంటే నాకెంతో ఇష్టం. నువ్వు నాకు నచ్చావు...." అంది రాధామణి.

నచ్చావు—అన్నమాట రాజారావు గుండెల్లో వేయి వీణలు పలికించింది—"నచ్చావు అంటావేమిటి? ఇదేమైనా వధూవరుల ఎన్నికనుకున్నావా?" అన్నాడు రాజారావు.

"ఒకవిధంగా అలాంటిదే—" అంది రాధామణి ఏమాత్రమూ సిగ్గుపడకుండా—"నాకు పెళ్ళిచేయాలని మా నాన్న అనుకుంటున్నాడు. ఆయనకు కులమతాల పట్టింపులు లేవు. పెళ్ళాన్ని పోషించుకోగలవాడైతే ఫరవాలేదు. నీకు మంచి ఉద్యోగముంటే నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను—"

ఆ మాటలకు రాజారావు తెల్లబోయినా—"అంతా నీ యిష్టమేనా—నువ్వు నాకు నచ్చొద్దూ—" అన్నాడు.

"ష్" అంటూ రాధామణి తన ముక్కలు క్రింద పెట్టి "ఇప్పుడన్నమాట మళ్ళీ అను!" అంది.

రాజారావు ఆమె ముక్కలు చూడకుండా పేక కలిపేసి ఆమెవైపే చూడసాగాడు. ఎలా అనగలిగాడు తనామాట?....నువ్వు నాకు నచ్చొద్దూ అని ఏ మగాడైనా ఆమెని అడగగలడా? అయితే....?

రాజారావు ఎక్కువ ఆలోచించదల్చుకోలేదు. ఆలోచిస్తే అతడి మనసులోకి భావి, గతం ప్రవేశిస్తాయి. రాధామణి ఎదుట వుండగా వర్తమానం గురించి తప్ప అతడాలోచించదల్చుకోలేదు.

"అయామ్ సారీ!" అన్నాడతను.

"అంటే?"

"నువ్వు నాకు నచ్చావు...." అన్నాడు రాజారావు.

"అయితే ఇంకేం?" అని నవ్వింది రాధామణి—"మనం పెళ్ళిచేసుకోవచ్చు. అంతేనా?"

రాధామణితో పెళ్ళి అనగానే రాజారావుకి ఏదోలా

వుంది—"అంతేనా? రేపే మీ అమ్మగారికి చెబుదాం—" అన్నాడతను.

"రేపా? ఈ రోజు చెప్పకూడదా?" అంది రాధామణి.

"ఎందుకు చెప్పకూడదు?" అన్నాడు రాజారావు.

"ఎందుకు చెప్పకూడదంటే నువ్వు నాకు నచ్చలేదు కాబట్టి!" అంది రాధామణి. అప్పుడతనివైపు చూస్తూ—"అరే అలా గాబరా పడిపోతావేమిటి?" అంటూ నవ్వసాగింది.

"ఇప్పుడేగా—నేను నచ్చానని అన్నావు—" అన్నాడు రాజారావు.

"పెళ్ళంటే వంకాయలు కొనుక్కోవడమనుకున్నావా చూడగానే నచ్చిపోవడానికి. నీ గురించి నాకేం తెలుసునని నేను నిన్ను ప్రేమిస్తాననుకున్నావ్? అసలు నువ్వెవరివో, మీ అమ్మా నాన్నా ఎవరో, అసలు నీకు పెళ్ళి అయిపోయిందేమో, నా కెందుకు పిల్లలు కూడా వున్నారేమో...."

ఆమె మాటలు మధ్యలో ఆపి—"నా వయసు పాతికేళ్ళే! మనిషిని చూస్తే తెలియటంలా—" అన్నాడతను.

"నా వయసు పదహారని నన్ను చూసిన వాళ్ళంతా అంటారు. మా అమ్మా నాన్నా కూడా అలాగే చెబుతారు — అందరికీ. నా వయసు ఇరవై అని నాకు మాత్రమే తెలుసు!" అని మళ్ళీ నవ్వసాగింది రాధామణి.

ఆమె తనను ఆట పట్టిస్తోందని అర్థమయింది రాజారావుకి. అందమైన ఆడపిల్ల ఏంచేసినా స్పోర్టివ్‌గా తీసుకోవాలి. కాబట్టి—"నువ్వు నన్నెంత వేళాకోళం చేసినా ఫరవాలేదు అలాగే నవ్వుతూ వుండు—" అన్నా

డతను.

ఈ మంత్రం బాగా పనిచేసింది. అతడి మాటలకు ఆమె సిగ్గుపడింది. అప్పుడే బహుశా ఆమె మనసులో అతడికంటూ ఒక స్థానం ఏర్పడిందనడానికి సూచనగా ఆమె చూపులు మారాయి.

5

రాజారావుకి ఆ రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు. అతడి ఆలోచనల్లో ఎక్కువగా రాధామణి తిరిగింది. కలలోకి కూడా వచ్చింది.

మర్నాడతను పెందరాళే లేచిపోయాడు. రోజంతా రాధామణితో కాలక్షేపం చేయాలన్నది అతడి అభిలాష. అయితే ఉదయం కాఫీల సమయందాకా అతడికి రాధామణి దర్శనం కాలేదు. తీరా ఆమె దర్శనమై నపుడు ఆమె పక్కన జమున కూడా వుంది.

"నీ గురించి నాకు బొత్తిగా తెలియదు. కాసిని వివరాలు చెబుతావా?" అంది జమున.

ఆమె అలా ఎందుకడిగిందో రాజారావు ఊహించ గలిగాడు. రాధామణి బహుశా తన గురించి తల్లికి చెప్పి వుంటుంది. పెళ్ళికొడుకుగా తానెంతవరకూ పనికొస్తాడో అంచనా వేయాలని జమున అనుకుంటోంది.

"అమ్మా నాన్నా లేరు నాకు-నేను ఇంటర్మీడియేట్ చదువుతూండగా నాన్న పోయాడు. సంతోషరావు నన్ను ఆదరించాడు. ఆయన నాకు గురువు. దేవుడు. ఆయన మాట నాకు వేదం" అన్నాడు రాజారావు.

"అలాగే!" అంది జమున—"సంతోషరావు నాకూ తెలుసు. ఆయన ఎంత మంచివాడో అంత ప్రమాదకారి. ఆయన సేవ కత్తిమీద సాములాంటిది. నువ్వాయన దగ్గర

ఏ తప్పూ చేయలేదు కదా!"

"అలా అడుగుతున్నారేం?" అన్నాడు రాజారావు.

"నాకు నీ ఆయుష్షు తెలుసుకోవాలని వుంది. సంతోషరావు దగ్గర ఏదైనా తప్పుచేస్తే నీ ఆయువు మూడినట్టే—అందుకని!" అంది జమున.

ఈ ప్రశ్నలోని అంతరార్థం కూడా రాజారావుకు అర్థమైంది. సాధారణంగా కూతుర్ని వ్వదల్చుకున్నవాళ్ళు జాతకాలు చూస్తారు. ఈమె తన అసలు జాతకాన్ని తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తోంది. అయితే ఆ విషయం డైరెక్టుగా చెప్పొచ్చుగా? ఈ డొంక తిరుగుడంతా దేనికి? అందుకే అతడు — ఏమీ అర్థంకానివాడిలా—

"ఈ ప్రశ్నకు మీకు జవాబు చెప్పడంవల్ల నాకు కలిగే ప్రయోజనమేమిటి? నిజంగా నాకు ఆయువు మూడితే మీరు రక్షించగలరా?" అనడిచాడు.

"ఏమో — ఎవరు చెప్పగలరు?" అన్నోలా అంది జమున — "అయితే ఒక్క విషయం గుర్తుంచుకో— తప్పుచేసిన ప్రతివాడికీ భగవంతుడో అవకాశమిస్తాడు. అది వుపయోగించుకోవడంలోనే వుంటుంది మనిషి తెలివి!"

"వేదాంతం చెబుతోంది!" అనుకున్నాడతను. ఆమె వెళ్ళాక ఈ మాటే రాధామణితో అన్నాడు కూడా.

"అది వేదాంతం కాదు. చాలా గొప్ప జీవిత సత్యం. తప్పు మళ్ళీ చెయ్యకూడదు—" అంది రాధామణి.

రాజారావు ఆలోచనలు పరిపరివిధాలపోయాయి. గతం అతడి కళ్ళముందు మెదుల్తోంది. దాన్నుంచి తప్పించుకోవడం అతడికి చాలా కష్టంగా వుంది—"ఈ రోజు మన ప్రోగ్రాం యేమిటి? పేకాట బోరుగా వుంది!"

అన్నాడతను.

"పక్కింటికి వెడదామా?" అంది రాధామణి.

అతడికి వేరే ఎక్కడికీ వెళ్ళడం ఇష్టంలేదు. నిన్నటిలా ఈ రోజు కూడా జమున బయటకు వెడితే — తనూ, రాధామణీ ఒంటరిగా వుంటే ఏమో — యెలాంటి అవకాశం వస్తుందో ఎవరు చెప్పగలరు?—అందుకనే— "వద్దు—" అన్నాడు.

"పక్కింట్లో మంజరి వుంది!" అంది రాధామణి.

రాజారావు ఉలిక్కిపడి-"మంజరి ఎవరు?" అన్నాడు.

"మంజరి నా వయసుదే! కానీ దురదృష్టవంతురాలు. పెళ్ళయిన ఆర్నెల్లకే భర్త పోయాడు ...." అంది రాధామణి.

"ఇంకెవరున్నారు పక్కింట్లో?" అన్నాడు రాజారావు.

"ఇంకెవరూ లేరు. అదొక్కర్తే వుంది. వాళ్ళ వాళ్ళంతా తిరుపతి వెళ్ళారు. ఇంకో రెండ్రోజులదాకా రారు. మొగుడుపోయి రెండేళ్ళయింది. దాన్ని బయటకు తిరగనివ్వరు. దాన్ని మగాళ్ళ వైపుకి రానివ్వరు. మగాళ్ళతో మాట్లాడనివ్వరు. దానికి మగాళ్ళతో మాట్లాడాలని ఎంతో సరదా — వెడదామంటే మీరు రానంటున్నారు" అంది రాధామణి.

"అయ్యో—పాపం—ఈ కథంతా నాకు తెలియదు కదా! అలాగే వెడదాం—" అన్నాడు రాజారావు. అతడికి మంజరిమీద జాలివేస్తోంది.

జమున ఇంట్లోంచి దొడ్డి గుమ్మందారి వుంది పక్కింటికి. ఆ దారిలో బయల్దేరి వెళ్ళారు రాధామణి, రాజారావు. అతను మంజరిని చూసి అవాక్కయిపోయాడు.

రాధామణికంటె అందంగా, బింకంగా వున్నదామె.

ముగ్గురూ ఓ గదిలో చేరి పేకాట మొదలుపెట్టారు. రెండు నిముషాలైనా ఆడకుండా—"నాకు ఆడాలని లేదు — ఏదైనా పుస్తకమివ్వు. చదువుకుంటాను—" అంటూ లేచింది రాధామణి.

"దీనికి పుస్తకాల పిచ్చి. వాళ్ళింట్లో పుస్తకాలు కొనరు. చదవనివ్వరు. అందుకే ఏదో వంక పెట్టుకుని ఇక్కడకు వస్తుంది...." అంటూ మంజరి లేచి ఓ పెద్ద నవల రాధామణికి అందించింది. రాధామణి నవలా పఠనంలో పడిపోతే మంజరి, రాజారావు పేకాట ఆడుతున్నారు. పేకాటలో మంజరి మరీ చిన్నపిల్లలా గారాం చేస్తోంది. మంచి ముక్క వస్తే అరుస్తోంది. చెడ్డముక్క వస్తే ఏడుపు మొహం పెట్టేస్తోంది.

"అబ్బా — నాకిక్కడైతే పుస్తకం ఎక్కడంలేదు. పక్క గదిలోకి పోతాను—" అంటూ విసుగ్గా పక్క గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది రాధామణి.

రాజారావు మనసులో సంతోషించినా ముఖం ఇబ్బందిగా పెట్టాడు.

"ముక్క వేయ్!" అంది మంజరి.

అప్పుడతను ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. మంజరి ఇప్పుడతడివంక చిన్నపిల్లలా చూడడంలేదు. అతను చూస్తూండగా ఆమె పైట జారింది. అతనలా చూస్తూ వుండిపోయాడు. మంజరీ అతడివంక చూస్తోంది. ఆమె చూపులు రాధామణి చూపులకు భిన్నంగా వున్నాయి.

మంజరి ఇంకా పైట వేసుకోలేదు. గుసగుసలాడుతున్నట్లు—"నేను బాగున్నానా?" అనడిగింది.

"ఊఁ" అన్నాడు రాజారావు. అతడి వళ్ళు వేడెక్కింది.

"రాధామణి ఆ నవలయ్యేదాకా ఇక్కడికి రాదు-" ఏదో సందేశం ఇస్తున్నట్లుగా అంది మంజరి.

"ఊఁ" అన్నాడు రాజారావు.

మంజరి పైట వేసుకుని — "ముక్క వేయ్!" అంది. అతను ముక్క వేశాడు. ఏం ముక్క వేశాడో కూడా అతడికి తెలియదు.

"ష్!" అంది మంజరి ముక్కలన్నీ కిందపడ వేస్తూ.

అతడామె ముక్కల్ని చూడలేదు. మళ్ళీ పైట జారితే....

ఆమె పైట జారలేదు. కానీ అతడి ఊహలో పైట జారింది. అంతేకాదు. ఒకటొక్కటిగా ఆమె వంటిమీది బట్టలు తొలగిపోతున్నాయి.

రాజారావు కళ్ళు నులుముకున్నాడు.

మంజరి మామూలుగానే వుంది. కానీ ఆమె చూపులు మామూలుగా లేవు. అతను చటుక్కున చేయిజాపి ఆమె చేయి పట్టుకున్నాడు.

"నేను బాగున్నానా?" అంది మంజరి.

జవాబుగా అతడామెను దగ్గరగా లాక్కున్నాడు. పేకముక్కలు కొన్ని వారి మధ్య నలిగాయి.

మంజరి అతణ్ని విదిలించింది. రాజారావు చప్పబడి పోయాడు.

"ఇవ్—అదేం పని?" అంది మంజరి.

"బాగున్నావా అని అడిగావు కదా అని జవాబు చెప్పాను—"

అతడి జవాబు మంజరికి నచ్చింది-"తెలివైనవాడివే-"

అని మెచ్చుకుని — "రాత్రి రాధామణి మా యింటికి వచ్చి నీ గురించి చెప్పింది. నీమీద నా అభిప్రాయం కూడా చెప్పమంది. అది నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుందామను కుంటోంది—" అంది.

"నామీద నీ అభిప్రాయ మేమిటి?" అన్నాడు రాజారావు.

"నాకైతే నిన్నే పెళ్ళి చేసుకోవాలని వుంది—" అంది మంజరి.

రాజారావాశ్చర్యపడ్డాడు.

"ముఖం చూసి మనిషిని అంచనావేయగలను నేను. మా యింట్లో అందరికీ చాదస్తం. రెండో పెళ్ళికి ఒప్పుకోరు. కానీ నువ్వు ఒప్పుకుంటే నీతో వచ్చేస్తాను."

రాజారావు క్షణం ఆలోచించి — "పెళ్ళికి ముందు నేను నిన్ను బాగా అర్థంచేసుకోవాలి. అందుకు ఇద్దరూ కాసేపు ఏకాంతంగా గడపాలి. ఆ ఏకాంతంలో నువ్వూ నేనూ కలిసి సుఖపడగలమని తోస్తే—జీవితాంతం నీకు దాసుడిగా వుంటాను—" అన్నాడు.

"అందుకే నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు—" అంది మంజరి—"అయితే నువ్వు బాగా ఆలోచించుకో. నాతో ఏకాంతంగా గడిపావంటే ఇంక నీకు రాధామణిని పెళ్ళి చేసుకునే అవకాశముండదు. అది మా గాడిలో స్వచ్ఛతను కోరుతుంది—"

రాజారావు ఆలోచించనైనా ఆలోచించలేదు— "నాకు నువ్వే కావాలి!" అన్నాడు.

"బాగా ఆలోచించుకో! రాధామణి కన్నెపిల్ల. నేను ఆర్నెల్లు భర్తతో కాపురంచేసిన విధవరాల్ని. నీతో వివాహం నా అదృష్టమే! కానీ నీ సంగతే నువ్వు

చూసుకోవాలి!"

"నీలాంటి అభాగ్యురాలిని—నాలాంటివాడే ముందుకు వచ్చి చేపట్టాలి. అయినా ఈ విషయాలన్నీ మనం ఏకాంతంలో మాట్లాడుకోవాలి!"

"ఏకాంతం వద్దు. రాధామణిని పిలుస్తాను—" అంది మంజరి.

"ఏం?" అన్నాడు రాజారావు.

"ఏకాంతంలో మన ఆలోచనలు తప్పుదార్లు తొక్క వచ్చు. నేను నిన్ను అనుమానించడంలేదు. నేనే నిన్ను ప్రోత్సహిస్తానేమోనని భయం. అందుకని...."

ఆమెను మధ్యలోనే ఆపి—"అయితేనేం? కాబోయే దంపతులం. అందులో ప్రమాదమేమీ లేదుకదా!" అన్నాడు రాజారావు.

"నువ్వు మగవాడివి. ఇప్పుడు నీ ఆలోచనలు సక్రమంగానే వుండివుండవచ్చు. కానీ మన ఏకాంతం తర్వాత నీ ఆలోచనలు మరోకలా మారిపోవచ్చు. అందుకే వివాహం అయేదాకా ప్రతి ఆడదీ మగవాడితో యేకాంతం తప్పించుకోవాలి...."

"నువ్వు నన్ను అనుమానిస్తున్నావు...."

"అందులో అన్యాయంలేదు. నేను నిన్ను మోసం చేసేనీకు జరిగే నష్టం తక్కువ. కానీ నువ్వు నన్ను మోసంచేస్తే నేను ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి—" అంది మంజరి.

"ఆత్మహత్యా—ఎందుకు?"

"మగాడు మోసగించాక ఆడదానికి బ్రతకడం కష్టం—" అంది మంజరి. ఆడదానికి శీలం ప్రాముఖ్యత గురించీ—శీలానికి తానిచ్చే ప్రాధాన్యత గురించీ ఆమె

అతడికి చెప్పింది. అది వింటూ రాజారావు కాస్త భయపడ్డాడు.

అతడు ఆలోచనలో పడడం గమనించి మంజరి నెమ్మదిగా—"నీకు నా మీద జాలి వుందన్నావు కాబట్టి చెబుతున్నాను. రాధామణికంటే నావల్లనే ఎక్కువ సుఖపడతావు నువ్వు. ఒకసారి పెళ్ళయింది కాబట్టి శీలంపట్ల నా ఆలోచనలు కాస్త మారాయి. నేను శీలవతిగా వున్నప్పటికీ మగాడి గురించి కాస్త చూసీచూడనట్లు వూరుకోగలను. కానీ రాధామణి అలాకాదు. భర్త తనచుట్టూ మాత్రమే తిరగాలని అనుకుంటుంది అది—" అంది.

"ఆడవాళ్ళంతా అలాగే అనుకుంటారు. అది సహజం. కానీ నీ విషయమే నేను నమ్మలేకపోతున్నాను—" అన్నాడు రాజారావు.

"నేను అబద్ధం చెప్పడంలేదు. కానీ ఋజువు చేసుకోవడం ఎలా?"

రాజారావు స్వరం తగ్గించి — "అందుకు మార్గం వుంది. నేను నిన్నే పెళ్ళిచేసుకుంటాను. భర్తను అనుమానించని భార్య మగాడికి వరంలాంటిది. అందువల్ల నాకు నువ్వు నచ్చావు. జీవితంలో నేను నీకు రెండో మగవాడిని. అలాగే నువ్వూ నాకు రెండో ఆడదానివి అయితే యిద్దరికీ ఒక రకమైన తృప్తి వుంటుంది. అందుకు నువ్వే సహకరిస్తే నీ మాటలు ఋజువుచేసుకున్నట్లవుతుంది—" అన్నాడు. ఆమె యేం బదిలిస్తుందోనని అతడికి చాలా కుతూహలంగా వుంది.

"ఋజువు చేసుకుంటాను. కానీ ఎలా?" అందామె.

"రాధామణిని ఒక్కసారి.... నాకు...." అన్నాడు

రాజారావు.

మంజరి ప్రేమాన్పడిపోయింది.

6

రాధామణి నవల చదవడం పదిన్నరకల్లా అయిపోయింది. అప్పుడు ఆమె, రాజారావు కలిసి మళ్ళీ ఇంటికి వెళ్ళారు.

"మంజరిని చూస్తే నీకేమనిపించింది?" అంది రాధామణి.

"జాలి...." అన్నాడు రాజారావు.

"జాలిపడే మగాళ్ళు చాలామంది వుంటారు...." అంది రాధామణి.

"మరింకేం చేయాలి?" అన్నాడు రాజారావు.

"పెళ్ళి!" అంది రాధామణి—"మా అమ్మకు ఎంత కాలం మంజరి గురించే ఆలోచన. సరైన వరుడుంటే బాగుండునని ఆలోచిస్తోంది. అయినా మంజరికేం తక్కువ? ఆమెకు ఒకసారి పెళ్ళయిన విషయం దాచిపెడితే ఇట్టే సంబంధం కుదిరిపోతుంది. అయితే అమ్మకు మోసం చేయడం ఇష్టముండదు. చేసిన మోసం ఈ లోకంలో బయటపడకపోయినా ఆ లోకంలో జవాబు చెప్పుకోక తప్పదంటుంది అమ్మ—"

రాజారావు కళ్ళముందు మళ్ళీ గతం మెదిలింది. అతను కలవరపడుతూ—"ఆ లోకం గురించి మనకేం తెలియదు. దాని గురించిన భయం అనవసరం—" అన్నాడు.

"ఇప్పుడీ లోకాల చర్చ ఎందుకు? మంజరికో మంచి వరుణ్ని సూచించగలవేమో చెప్పు!" అంది రాధామణి.

"నాకెవరూ తెలియదు. ఈ సమస్యకు పరిష్కారం చూపక తప్పదనుకుంటే నేనే ఆమెను పెళ్ళిచేసు

కోవాలి—" అన్నాడు రాజారావు.

రాధామణి వులిక్కిపడి — "నువ్వు మంజరిని పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" అనడిగింది.

"నీకోసం ఏమైనా చేస్తాను? నువ్వు చెబితే మంజరినేం కర్మ — దారినిపోయే దానమ్మను కూడా పెళ్ళిచేసుకుంటాను. నీ మనసు తృప్తిగా వుండడమే నాకు కావలసింది—" అన్నాడు రాజారావు.

రాధామణి అప్పటికేమీ మాట్లాడలేదు. భోజనాలైపోయాక ఆమె అతడివద్దకు వచ్చి — "నువ్వు మంజరిని పెళ్ళిచేసుకుందుకు వీల్లేదు—" అంది.

"సరే—" అన్నాడు రాజారావు.

"అసలు నువ్వు మంజరి గురించి ఆలోచించడానికి కూడా వీల్లేదు—" అంది రాధామణి మళ్ళీ.

"అలాగే!" అన్నాడు రాజారావు.

"అన్నింటికీ సరేనంటున్నావు. నిన్నసలు నమ్మొచ్చా?"

రాజారావు దీనంగా ముఖంపెట్టి—"నువ్వన్నదానికి కాదనలేను. అది నా బలహీనత — యేం చేయను?" అన్నాడు.

"ఇలాంటి బలహీనత వున్నవాడినే నేను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాను—" అంది రాధామణి.

రాజారావు మాట్లాడలేదు. ప్రస్తుతం అతడి మనసు మంజరిచుట్టూ పరిభ్రమిస్తున్నది. ఆమె తనకోసం రాధామణిని ఒప్పించగలదా?

మధ్యాహ్నం జమున పెత్తనాలకు వెళ్ళింది. అప్పుడు మంజరి దొడ్డిదారిన ఆ యింటికి వచ్చింది.

రాజారావు వేరే గదిలో వున్నాడు. మంజరి రాధా

మణి గదిలోకి వెళ్ళింది. ఆమెను కబుర్లలో పెట్టింది. యేదో ఆట అంది. రాధామణికి రెండు కాళ్ళూ రెండు చేతులూ కట్టి నోట్లో గుడ్డలు కుక్కింది. రాధామణి స్నేహితురాలిని అనుమానించలేదు. మంజరి అక్కడి నుండి తిన్నగా రాజారావు గదిలోకి వెళ్ళింది.

ఆమెను చూస్తూనే రాజారావు లేచి నిలబడ్డాడు.

"నీకోసం నన్ను నమ్మిన స్నేహితురాలిని మోసం చేశాను. అయినా నాకు బాధగాలేదు. సంతోషంగా వుంది. అవతల గదిలో వుందామె. నిన్ను ప్రతిఘటించలేదు. యేమిచేసినా కేకలు కూడా వేయలేదు. ఆమెకు కాళ్లూ చేతులూ కట్టి నోట్లో గుడ్డలు కుక్కాను. అదంతా ఆట అని ఆమె భావిస్తోంది..." అని మంజరి ఒక్క క్షణం ఆగి—"నీకోసం ఇదంతా చేశాను. అయితే ఒక ఆడదాన్ని ఇలా అనుభవించాలనుకోవడం క్రూరాతి క్రూరం. ఘోరాతిఘోరం. అమానుషం. అందువల్ల నిజాయితీని గుర్తించి నువ్వామెను వదిలిపెడితే సంతోషిస్తాను. నీ శీలం గురించి నాకు బెంగలేదు. నువ్వు దుర్మార్గుడివి కాకూడదన్నది నా కోరిక. ఆపైన నీ యిష్టం—" అంది.

రాజారావు అక్కడ్నించి కదిలాడు. రాధామణి వున్న గదిలో ప్రవేశించాడు. ఆమె అసహాయస్థితి చూశాడు. అతడి శరీరంలో ఉత్సాహం పొంగింది. అతను చటుక్కున గది తలుపులు వేశాడు.

రాధామణి అతడ్ని చూసింది. ఆమె చూపుల్లో భయంలేదు. కానీ అతడు తలుపులు వేయగానే ఆ కళ్ళలో అనుమానం కనబడింది. ఆ తర్వాత అతడామెను సమీపించి తాకాడు. ఆ స్పర్శలో అతడి భావమామెకు

అర్థమైంది. అప్పుడామె కళ్ళలో భయం కనిపించింది. అతనామె కళ్ళలోకి చూశాడు. భయం అర్థింపుగా మారింది. కానీ అతడి కళ్ళలోని రాక్షసత్వం ఆమెకు జరుగబోయేది చెప్పింది. ఆమె కదలడానికి ప్రయత్నించింది.

అతను కాంక్షగా ఆమెను తాకుతున్నాడు. ఆమెకు వళ్ళంతా తేళ్ళూ జెర్రులూ పాకినట్లుంది.

అతడామె నోట్లో గుడ్డలు తీస్తూ—"మనం సుఖంగా గడుపుదాం—కేకలు వేయవు కదూ—" అన్నాడు.

అప్పుడు రాధామణి శక్తినంతా కూడగట్టుకుని కెవ్వుమని కేక వేయబోయింది. ఆమె అభిప్రాయం తెలిసిన వాడిలాగా అతడు చటుక్కున ఆమె నోరుమూసి మళ్ళీ నోటిలో గుడ్డలు కుక్కాడు.

7

"అప్పగించిన పని చేశావా?" అన్నాడు సంతోషరావు.

భాస్కర్రావు జేబులోంచి డ్రాఫ్టు కాగితం తీసి సంతోషరావుకి అందించాడు. బదులుగా మాట్లాడలేదు.

"పని చేయలేదన్నమాట — కారణం?" అన్నాడు సంతోషరావు.

"అతడ్ని చూస్తూంటే నాకు నా తమ్ముడు గుర్తొస్తున్నాడు. చంపాలనిపించడంలేదు—" అన్నాడు భాస్కర్రావు దీనంగా.

"ఇంతవరకూ యెప్పుడూ ఇలాగనలేదు నువ్వు?" సంతోషరావులో చిరాకు కనబడింది.

"అవును. అనలేదు. కానీ ఈ గోజు అంటున్నాను. కడిని మీ రెందుకు చంపాలనుకుంటున్నారో చెబితే—

చంపడం యెంతవరకూ సబబో నేను తేల్చుదామనుకుం దామనుకుంటున్నాను—" అన్నాడు భాస్కర్రావు.

"నా నిర్ణయానికి నువ్వు న్యాయాధికారివవుదామను కుంటున్నావా?" అన్నాడు సంతోషరావు కోపంగా.

"లేదు సార్! ఇంతవరకూ ఎంతోమందిని మీ మాట మీద చంపాను. అయితే ఒక్కడిని కూడా సంస్కరించే అవకాశం ఇవ్వలేదు మీరు నాకు. మనుషుల్ని చంపడమే కాదు—సంస్కరించే తెలివి కూడా నాకు వున్నదని ఋజువు చేసుకోవాలని నాకుంది. రాజారావుని చంపాలని నాకు అనిపించడంలేదు. ఇతడి విషయంలో నాకొక్క అవకాశం ఇప్పించండి —" అన్నాడు భాస్కర్రావు.

"మనుషుల్ని చంపాలనే నిర్ణయం తీసుకోవడం నేను ఎప్పట్నించి ప్రారంభించానో నీకు తెలియదుకదూ?" అన్నాడు సంతోషరావు.

భాస్కర్రావుకు నిజంగానే అది తెలియదు. అయితే సంతోషరావు చేస్తున్నది మంచి పని అని మాత్రం అతడికి తెలుసును.

సంతోషరావు చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

* * *

సంతోషరావు తండ్రి ఒక అనాథశరణాలయానికి భూరివిరాళాలిచ్చేవాడు. శరణాలయం ఎంతో చక్కగా నడుపబడుతున్నదని చెప్పుకునే వారు. శరణాలయంలో పెరిగే పిల్లలందరూ చూడటానికి ఎంతో గొప్పగా అందంగా ఉండేవారు. వారిని పెద్దిళ్ళవాళ్ళు తీసుకుని వెళ్ళి పెంచుకోవడం కూడా ఎన్నో పర్యాయా జరిగింది.

అనాథ శరణాలయం వ్యవహారాలన్నీ చూసే మేనేజరు పేరు ముకుందం. ఆయనకు అటు డబ్బూ, ఇటు పలుకుబడీ కూడా బాగా ఉండేది.

సంతోషరావు తండ్రి అనుకోకుండా శరణాలయం గురించి ఒక గొప్ప రహస్యం తెలుసుకున్నాడు. శరణాలయం నిజంగా అనాథశరణాలయం కాదు. దౌర్భాగ్యులకు, దిక్కులేనివారికి అందులో స్థానం లభించడం లేదు. శరణాలయం కోసం ప్రత్యేకంగా పిల్లలు ఎత్తుకుని తీసుకురాబడుతున్నారు. ఆ పిల్లలతో ముకుందం వ్యాపారం చేస్తున్నాడు.

చిన్నతనంలోనే అందమైన గొప్పింటి పిల్లలను ఎత్తుకుని వచ్చి శరణాలయంలో ఉంచుతున్నారు. పిల్లల శోభ కారణంగా శరణాలయానికి మంచి పేరు వచ్చేది. అయిదారేళ్ళకే పిల్లలు లేనివాళ్ళు మగపిల్లల్ని తీసుకుని వెళ్ళి దత్తత చేసుకునేవారు. యేడెనిమిదేళ్ళ వయసులోనే ఆడపిల్లలను వేశ్యాగృహాలకు అమ్మడం జరిగేది. శరణాలయంలో పెరిగిన పిల్లల ప్రవర్తన బాగుంటుందన్న పేరు వచ్చింది. పిల్లల్ని పెంచుకోవాలనే వారు సాధారణంగా ఈ శరణాలయానికే రావడం రివాజయింది.

సంతోషరావు తండ్రి ఈ విషయం తెలియగానే ఓ పర్యాయం శరణాలయానికి వెళ్ళి విషయం తెలిసినట్లు బయటపడకుండా ఓ చెకింగు చేశాడు. కొంతమంది పనివాళ్ళను నయానాభయానా అడిగి నిజాలు రాబట్టాడు. తన విరాళాలతో వర్ధిల్లుతున్న శరణాలయం అన్యాయానికి నిలయంగా వుండడం ఆయనకు బాధ కలిగించింది. ఆయన ముకుందాన్ని ఇంటికి పిలిచి సంజాయిషీ అడిగాడు.

విషయం ఆయనదాకా వెళ్ళిందని తెలియగానే ముకుందం వణికిపోయాడు. నోటివెంట మాట రావ డానికే చాలాసేపు పట్టింది.

"తప్పు చేసినపుడు లేని భయం ఇప్పుడెందుకు?" అన్నాడు సంతోషరావు తండ్రి-"అనాథ శరణాలయం స్థాపించినది కొత్తగా అనాథులని సృష్టించమనికాదు. సృష్టిలో అనాథులుగా వున్నవారిని ఆదరించమని!"

ముకుందం ఇంకా వణుకుతూనే వుంటే ఆయన గద్దిస్తూ — "ఈ భయం తప్పుచేసేటప్పుడు లేదా?" అన్నాడు.

"నా భయం అది కాదండి-" అన్నాడు ముకుందం.

"మరేమిటి?"

"మీకు రోశయ్యగారు తెలుసుకదండీ...."

"అవును — ఆయనపోయి నాలుగు నెలలు కావ స్తోంది...."

"రేపు పోతారనగా ఆయన నన్ను పిలిచి ఇలాగే మందలించారండి...." అన్నాడు ముకుందం వినయంగా.

సంతోషరావు తండ్రి భృకుటి ముడతలు పడింది— "నీ మాటలకు అర్థమేమిటి? నన్ను బెదిరిస్తున్నావా?"

ఆ ప్రశ్నకు సూటిగా బదులివ్వకుండా — "ఏడాది క్రితం పోయిన జనార్దనంగారు కూడా పోయే ముందు రోజున నన్నిదే ప్రశ్న వేశారు. ఇదంతా తలుచుకుంటే నాకు భయంగా ఉందండి—" అన్నాడు.

"నీకు ఇంతే తెలుసా? ఇంకా ఏమైనా తెలుసా?" సంతోషరావు తండ్రి గంభీరంగా అడిగాడు.

"ఇంకేమీ తెలియదండి—" అన్నాడు ముకుందం.

"సరే— వెళ్ళు— ఓ వారం రోజుల్లో ఇంకా చాలా

తెలుసుకుందువుగాని—" అన్నాడు సంతోషరావు తండ్రి.

అయితే ఆ రోజు రాత్రే ఆయన చనిపోయాడు.

ముకుందానికీ తండ్రికీ జరిగిన సంభాషణ సంతోష రావు కూడా విన్నాడు. అప్పుడతనికి ఇరవై ఏళ్ళు. జరిగిందతను తల్లికి చెప్పాడు. తొందరపడితే కొడుకు ప్రాణాలక్కూడా మోసం వస్తుందని భయపడి ముకుందంతో ఈ విషయమై మాట్లాడనని అతడివద్దనుంచి వాగ్దానం తీసుకున్నదామె.

తండ్రి విషప్రయోగంవల్ల చనిపోయాడు. అది హత్య కాదనీ కాకతాళీయమనీ పోలీసులు నిర్ణయించారు. సంతోషరావు మనసు మాత్రం ఉడికిపోతోంది. నిక్షే పంలా వున్న తండ్రిని తనకు కాకుండా చేసిన ఆ దుర్మార్గుల అంతు చూడాలని అతను నిర్ణయించు కున్నాడు. ముకుందం గురించి పూర్తిగా ఆరాలుతీశాడు. అతడు చేస్తున్న ఘోరం గ్రహించాడు. శ్రద్ధగా అతడి కార్యక్రమాలు పరిశీలించాడు. అతడిమీద కలపన్నాడు.

ఒకరోజున ముకుందం మనుషులు హాస్పిటల్నించి పిల్లల్ని ఎత్తుకుని వస్తూ పట్టుబడి — మొత్తం కథనంతా పోలీసులకు తెలియజెప్పారు. ఒక్కసారిగా శరణా లయానికి చెడ్డపేరు వచ్చింది. ముకుందం అరెస్టయ్యాడు. అయితే ముకుందం ఆ మనుషులెవరో తనకు తెలియదనీ ఎవరో శరణాలయాన్ని చూసి కన్నుకుట్టి ఇలా చేస్తు న్నారనీ గోలపెట్టాడు. కేసు కోర్టుకెక్కింది.

ముకుందం నిర్దోషి అని ఋజువు కావడమే కాదు, మచ్చలేని శరణాలయం విషయమై ఎందరో అసూయా పరులు బయల్దేరారని కూడా జనం చెప్పుకోసాగారు.

మొత్తం సాక్ష్యాలన్నీ ముకుందానికి అనుకూలంగా మారి పోయాయి.

అప్పుడు గ్రహించాడు సంతోషరావు. ముకుందం ఈ కేసులో నిమిత్తమాత్రుడు. అతన్ని ఆడిస్తున్న అదృశ్య శక్తి వేరే వున్నది.

ఈ అనుమానం వచ్చేక అసలు వ్యక్తి ఎవరో గ్రహించడం కష్టంకాలేదు సంతోషరావుకి. ముకుందాన్ని ఆడిస్తున్న అదృశ్య శక్తి పేరు వీరమల్లయ్య! అతడు చాలా గొప్పవాడు. డబ్బులోనూ, పలుకుబడిలోనూ అతడికి సంతోషరావు ఏ విధంగానూ చాలడు.

ఒక సంవత్సరంపాటు సంతోషరావు పరోక్షంగా చాలా ప్రయత్నాలు చేశాడు. తనూ అదృశ్యంగా వుండి ఆయన్ను బయటపెట్టే తంత్రాలు చాలా చేశాడు. కానీ వీరమల్లయ్య అవలీలగా ఆ ఇబ్బందుల నెదుర్కొన్నాడు.

సంతోషరావుకి ఈ ప్రయత్నాలలో ఒక నిజం తెలిసింది. దోషి ఎవరో ప్రభుత్వానికి, ప్రభుత్వాధికారులకి, పోలీసులకి, ప్రజలకి — అందరికీ తెలుసు. కానీ ఎవరూ పట్టనట్టూరుకుంటున్నారు. అందుక్కారణం అధికారుల అవినీతి, ప్రజల నిర్లిప్తత! అయితే ఆ దోషివల్ల బాధలు పడుతున్నది ప్రజలు మాత్రమే!

అభాగ్యుల కుపయోగపడుతుందనుకున్న అనాథశరణాలయం దారుణాలయంగా మారిపోయి ఎందుకూ పనికి రాకుండా పోవడమేకాక ఎందరో అదృష్టవంతులను దురదృష్టవంతులుగా మార్చుతోంది.

ఇందుకు తానేం చేయాలి?

ఆ సమయంలో సంతోషరావుకు భాస్కర్రావు దొరికాడు. అతడి ప్రవర్తనలో ఆయనకు సమాధానం

దొరికింది.

భాస్కర్రావు చేత సంతోషరావు ద్వారా చంపబడిన మొదటి వ్యక్తి ముకుందం. నాలుగో వ్యక్తి వీరమల్లయ్య!

* * *

"ఇంక రాజారావు సంగతి విను. అతడు పట్నంలో పరువుగా బ్రతుకుతున్న నా కూతురిమీదకే వలవిసిరాడు" అంటూ ప్రారంభించాడు సంతోషరావు.

సంతోషరావు కూతురి పేరు వల్లి. రాజారావామెను బీచిలో కలుసుకున్నాడు. తన ప్రవర్తనతో ఆమె అభిమానం సంపాదించాడు. ఆమెలో కమ్యూనిస్టు భావాలు నాటాడు. అకడి కోసం తండ్రిని కూడా ఎదిరించే స్థాయికి ఆమె మనసును మార్చాడు. ఆమె ఒక శుభ ముహూర్తాన తండ్రికి తమ ప్రేమ గురించి చెప్పింది.

సంతోషరావు వెంటనే రాజారావు గురించి ఆరా తీశాడు.

మంచివాళ్ళకు సాయపడుతూ, చెడ్డవాళ్ళను శిక్షించే ఆయన ఏర్పరచిన గూఢచారి శాఖ చాలా పటిష్టమైనది. వాళ్ళు అతడి జాతకమంతా ఆయనముందు పెట్టటానికి నాలుగురోజుల వ్యవధి సరిపోయింది.

రాజారావుది కాకినాడ. అక్కడ్నించి ఓ అమ్మాయిని లేవదీసుకుని వచ్చి ఆమె మెడలోని నగలన్నీ అమ్ముకుని ఆమెను వేశ్యాగృహానికి అమ్మేశాడు. ఈ వూళ్ళో వల్లితో ప్రేమ ప్రారంభించి ఆమెలో కమ్యూనిస్టు భావాలు నాటుతూనే మరో పేదరాలితో ప్రేమ వ్యవహారం నడుపుతూ ఆమెను లక్షలకధిపతిని చేస్తానని అంటున్నాను. ఇటు వల్లి అటు పేదరాలు కూడా అతడ్ని మనసారా నమ్ముతున్నారు. ఈలోగా మరో

వేశ్యాగృహానికి అతను త్వరలోనే ఓ పిల్లను అమ్మతానని వాగ్దానం చేశాడు. బహుశా ఆ పేదరాలినే అమ్మాలని అతడి అభిప్రాయమయుండవచ్చు.

ఈ వివరాలన్నీ తెలుసుకున్నాక సంతోషరావు కూతుర్ని ప్రత్యేకంగా తన గదిలోకి పిలిచి-"రాజారావు విషయమై నీ అభిప్రాయం ఏమిటమ్మా?" అనడిగాడు.

"అ చెప్పాడో మీకు చెప్పాను—" అంది వల్లి.

"అవును—అందుకే అతడి గురించి వాకబు చేశాను."

వల్లి సంతోషరావును మాట్లాడనివ్వలేదు...."నాకు తెలుసు. మనదగ్గర డబ్బుంది కాబట్టి మనకు డబ్బు లేనివాళ్ళెవ్వరూ మనుషులుగా కనబడరు. ఈ పెళ్ళి మీకిష్టం వుండదని ఆ రోజు మీ ముఖం చూడగానే గ్రహించాను. తెలివైనవారు కాబట్టి వెంటనే బయట పడకూడదనుకున్నారు మీరు. అతడి గురించి తెలుసు కోవడం కోసమే వ్యవధి కావాలన్నట్లు ఈ నాలుగు రోజులు ఆగారు. ఇప్పుడతని గురించి ఏం చెప్పబో తున్నారో కూడా నేను చెప్పగలను...."

కూతురంత తీవ్రంగా తిరగబడుతుందని సంతోషరావు ఊహించలేదు. అయితే ఆమె ధోరణి ఆయనకు నచ్చనూ లేదు—"నేనేం చెప్పబోతున్నానో చెప్పగలిగితే నువ్వేం కోరితే అది చేస్తాను" — అన్నాడాయన. కూతురు రాజారావు గురించి తను తెలుసుకున్న నిజం ఊహించ లేదని ఆయన నమ్మకం.

"అతనెక్కడ్నించో ఎవరో పిల్లను లేవదీసుకుని వచ్చి వేశ్యా గృహానికమ్మాడంటారు. ఈ ఊళ్ళోనే మరో అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నాడంటారు. ఋజువుగా ఫోటోలు కూడా చూపిస్తానంటారు. ఆ అమ్మాయిని

కూడా ఏ వేశ్యాగృహానికో అమ్మడానికి బేరం పెట్టాడని కూడా చెప్పగలరు....''

సంతోషరావుకు కలిగిన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు- "ఇదంతా నీకెలా తెలుసు?"

"జీవితంలో ఎంతో అనుభవం కాచి వడబోసిన రాజారావు ముందే ఇలాంటివన్నీ ఊహించి చెప్పాడు-" అంది వల్లి.

సంతోషరావు ఆశ్చర్యపోయాడు. ముందరి కాళ్ళకు బంధం వేయడమంటే ఇదే? ఇప్పుడు తానిది చెబితే మాత్రం కూతురు నమ్ముతుందా? రాజారావు చాలా తెలివైనవాడు. ఆ తెలివితేటల్ని స్వార్థానికి చక్కగా ఉపయోగించుకుంటున్నాడు.

రాజారావు వల్లికే కాదు — ఎందరో ఆడపిల్లలకు ప్రమాదకరమైన మనిషి. అందుకే ఆయన కూతురు దగ్గర ప్లేటు మార్చి — "నువ్వు పూర్తిగా పొరబడ్డావు. నేను మనస్ఫూర్తిగా నిన్నతడికిచ్చి వివాహం చేయాలనుకుంటున్నాను—" అన్నాడు.

వల్లి ఈ మాట విని ఆశ్చర్యపడింది. రాజారావు తన తండ్రి గురించి తప్పు అంచనా వేశాడని గర్వపడింది.

సంతోషరావు రాజారావును రహస్యంగా పిలిచి— తనకొక ముఖ్యమైన పని చేసి పెట్టాలనీ తిరిగిరాగానే ఉద్యోగం ఇస్తాననీ చెప్పాడు. అతడు బయల్దేరేముందు "నీ గతం గురించి నేను మంచిగా ఊహిస్తున్నాను. అది అబద్ధమైతే మాత్రం నీకు చాలా ప్రమాదం—" అని కూడా హెచ్చరించాడు.

రాజారావు నాయన భాస్కరరావు దగ్గరకు

పంపాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పు—రాజారావు ఉండడం ఈ ప్రపంచానికి మంచిదంటావా?" అన్నాడు సంతోషరావు.

"మీరు తీసుకున్న నిర్ణయం సరైనదే — కాదనను. కానీ అతడివల్ల మీ అమ్మాయికిగానీ వేరే ఇతర ఆడపిల్లలకుగానీ ప్రమాదం రాకుండా చూస్తాను. అతడ్ని పూర్తిగా మార్చుతాను. నాకో అవకాశమిస్తారా?" అనడిగాడు భాస్కర్రావు.

సంతోషరావు తన చేతిలోని డ్రాఫ్టును మడిచి జేబులో పెట్టుకుంటూ — "నీ మాట కాదనలేకపోతున్నాను. కానీ నువ్వు మళ్ళీ ఈ డ్రాఫ్టు కోసం వస్తే నేనెక్కువ సంతోషిస్తాను—" అన్నాడు.

8

భాస్కర్రావు ఆలోచిస్తూనే తలుపు తట్టాడు.

రాజారావు దుష్టుడు. అతడి ఉనికి ప్రపంచానికి ప్రమాదం. కానీ అతడలా ఎందుకు తయారయ్యాడు? అతడు మారడా? అతడ్ని చంపడంకంటె మార్చడంలోనే ఎక్కువ ఆనందం వుంటుందేమో!

నొక్కుల జుత్తు! అదొక్కటే తనను బాగా ఆకర్షిస్తోంది!

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

ఎదురుగా జమున ఉంది. అతడ్ని చూస్తూనే-"మీరు వచ్చేశారా? మీ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను ..." అందామె.

"విశేషాలేమిటి?"

"ఆ రాజారావు-పాపం-మనింటికొచ్చిన ఆ చలంగారమ్మాయి రాధామణిని నేను లేకుండా చూసి బలవంతం

చేయబోయాడండీ. సమయానికి మంజరి వచ్చి రక్షించకపోతే ఆ పిల్ల బ్రతుకు అన్యాయమైపోయుండేది?" అంది జమున.

భాస్కర్రావు కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి-"ఎక్కడున్నాడు వాడు?"

జమున మౌనంగా ఓ గదివైపు చూపించింది. ఆ గది తలుపులు బయట గొళ్ళెం పెట్టబడి వున్నాయి. అతడేటు నడుస్తూంటే జమున ఆలోచిస్తోంది.

రాధామణిని కన్న కూతురికంటె ఎక్కువగా అభిమానిస్తున్నాడు భర్త. ఆమెకు అన్యాయం తలపెట్టినవాడ్ని క్షమించలేడు భర్త! సంతోషరావు మాట కాదంటే భర్తకు ప్రమాదమని తాను రాధామణి మంజరిలతో నాటకం ఆడింది. రాధామణి కట్లు వదులుగా ఉన్నాయనీ అతడికి మత్తు కలిగించే సిరంజి ఆమె వద్ద సిద్ధంగా వున్నదనీ అతడికి తెలియదు. తన పథకం ప్రకారంకాక అతడు మంచిగా ప్రవర్తించి వుంటే తన ప్రాణాలు రక్షించుకోగలిగి ఉండేవాడేమో? అతడు నిజంగా క్రూరుడు. రాధామణిని క్రూరంగా అనుభవించాలని చూశాడు. సంతోషరావు మంచి పనే చేశాడు.

అయితే భాస్కర్రావు గది గుమ్మంవగ్గరకు వెళ్ళగానే మనసు బలహీనమైపోయింది. అందమైన రాజారావు నొక్కుల జుత్తు అతడి కళ్ళముందు మెదిలింది. గొళ్ళెం మీద చేయి వేస్తోంటే — "నీ తమ్ముణ్నే నువ్వు చంపుతావా?" అని ఎవరో నిలదీస్తున్నట్లనిపించింది. అతడు గొళ్ళెంతీసి తలుపులు తెరిచాడు.

లోపలవున్న మనిషిని చూసి అతడికల్గిన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు. నున్నటి బోడిగుండుతో వున్న ఆ

మనిషిని రాజారావుగా గుర్తుపట్టడం కూడా అతడికి కష్టమయింది.

"ఏమిటిదిది?" అన్నమాట అప్రయత్నంగా అతడి నోటివెంట వెలువడింది. అప్పటికి జమున అతడ్ని సమీపించింది.

"రాధామణిని బలవంతం చేసినందుకు- నేను విధించిన శిక్ష అది-" అంది జమున.

"రాధామణిని బలవంతం చేశాడా?" ఆవేశంగా అరిచాడు భాస్కర్రావు. అతడి ఆవేశాన్నాపే నొక్కుల జాత్తును రాజారావు తన దుష్ప్రవర్తనతో పోగొట్టుకున్నాడు....

మర్నాడు భాస్కర్రావు డ్రాఫ్టు తెచ్చుకోవడం కోసం సంతోషరావు దగ్గరకు ప్రయాణమయ్యాడు.

—:ఐ పో యిం ది:—